

Skutečnost

Co je „skutečné“ a „skutečnost“:

to, co právě (aktuálně) „jest“ (k čemu však přísně vzato nemáme „přímý“ přístup);

to, co se sice již stalo minulým, tj. již nejsoucím, ale co po sobě zanechalo nějaké stopy, které jsou ještě nyní „aktuálně jsoucí“ a na jejichž základě se můžeme pokusit o rekonstrukci toho, co kdysi bylo aktuálně jsoucí;

to, co sice ještě nenastalo, ale nač můžeme s větší nebo menší jistotou (odůvodněně) usuzovat, že to buď v nejbližší době nebo někdy také později určitě nastane; v tomto případě (ostatně jako v předchozím) počítáme jednak s tzv. setrvačnostmi, obecně však s malou nebo spíše tzv. předvídatelnou („zákonitou“) proměnlivostí statisticky uchopitelných a zpracovatelných údajů.

Z toho vyplývá, že už dávno a také dnes stále počítáme s „nejsoucími skutečnostmi“, čili že pojetí skutečného jakožto pouze aktuálně skutečného je už dávno neudržitelné; všechno opravdu skutečné daleko přesahuje ono „pouze aktuálně jsoucí“ a nutně zahrnuje mnohé „nejsoucí“ (ať už „již nejsoucí“ nebo „ještě nejsoucí“). Můžeme tedy uzavřít, že všechno vskutku skutečné je jakousi srostlicí aktuálně jsoucího s aktuálně ještě nebo již nejsoucím; srůstati neboli spolu růsti se v latině řeklo *con-crescere*, takže o skutečně jsoucím můžeme mluvit jako o konkrétním nebo o konkrétu (a to bez ohledu na to, zda jde o konkrétní již vůbec nejsoucí, tedy naprosto minulé, anebo zda nějaké jeho relikty či zbytky přetrvávají i poté, co konkrétum jakožto celek již skončilo). Naproti tomu by nemělo smysl chtít v plném smyslu mluvit o „konkrétu“ v případě, že se ještě ani nezačalo dít, odehrávat, probíhat.

K problémům toho, co je skutečné, náleží ovšem také „skutečnost“ přechodů jednak z neskutečného ve skutečné, jednak ze skutečného nejsoucího ve skutečné jsoucí – a ovšem také přechodu jsoucího v nejsoucí, tj. nejen začátku, ale také konce „trvání“, „bytí“ (tedy vzniku a zániku).

(Písek, 110116-1.)